

gehuld. Buiten plast de regen op het straatje; de wind giert met lange uithalen tusschen de schoorsteenen.

Boven Sijtje wordt een piano aangeslagen. Een stem zingt er valsch tegenin. Sijtje rilt, of ze koorts heeft. Alles hindert haar, iedereen bezeert haar. Telkens wenscht ze dood te zijn; ineens van alle geharrewar af; ineens haar hoofd leeg van denken; ineens haar lijf leeg van moeheid en zenuwpijn; ineens vervloeien uit droomen in de Eeuwigheid, als in Mei aan de Vliet: o, zóó sterven!

Bij haar bezeerdheid voegt zich nog het verdriet om Bikkers' ontdaan en bedroefd gezicht. Hij begreep het niet .... zoo opeens. Maar o .... die ander. Het eindpunt van deze liefde alleen was .... het Kind ....

Sijtje draait in een opwelling het licht op en neemt een vel postpapier. Ze zal hem schrijven; hij moet haar opbeuren uit deze vreeselijke eenzaamheid.

„Lieve dokter!” schrijft ze enkel. Ze kan niet anders, ze weet zijn voornaam niet; niets weet ze van hem. Maar .... dokter klinkt zoet .... Dokter .... geneesheer .... hij kan genezen .... hij is de eenige, die haar beter maken kan.

Haar ziel is ziek en kan nooit meer genezen. Gevoelens waren als ratten, die haar ziel, eerst een gave vrucht, aanvielen. Ze knagen nog, Sijtje voelt de pijn er van; ze hollen haar van binnen uit; nu zijn ze in het klokhuis aangeland .... ze vreten .... Als ze zou kunnen huilen — ze kan het niet — zouden tranen haar niet verlucht hebben. Ze is zoo wanhopend, dat ze zoo wel het water in zou willen loopen. Ze heeft geen moed verder te leven. Waarvoor zou ze blijven leven?

Den volgenden morgen in de tram zitten, behalve een paar eigenwijze schoolmeisjes, die altijd een open leerboek op schoot hebben; behalve een paar jongens van een H. B. S. of gymnasium, die den heelen wagen in opstand zetten; behalve de stereotype tramgezichten, tegenover Sijtje een klein meisje. Ze heeft een zwart zijden hoedje op met rose roosjes; over een licht manteltje draagt ze een blauwe cape met plooi kapje. Een schooltasch bungelt voor haar kleine gele laarsjes. Sijtje moet haar gedurig aankijken. 't Is, of het aardige, ronde gezichtje voelt, dat men het aardig vindt. Ze meesmuilt niet, trekt geen sip gezichtje, maar ze lacht Sijtje toe, zoo vriendelijk en verwarmend, dat Sijtjes oogen plots vol tranen schieten. O .... haar kinderen .... haar zoete troost en steun .... hoe kon ze ze vergeten!

Op school vindt Sijtje de gemoederen in onrust. De oude Oosterhout, reeds lang overspannen, gaat met ziekteverlof. Hester krijgt de tweede klas, Mary zal de aanvangsklasse van Sijtje overnemen en Sijtje zelf moet naar 12, naar het zesde leerjaar, omdat zij de eenigste is van de dames, die hoofdakke heeft en die er dus voor in aanmerking komt.